

De grootste fout

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur*

*Kom je spelen?
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)
De grootste fout (met Lisa Hall)*

M.J. Arlidge en Lisa Hall

De grootste fout

In deze familie liegt iedereen

Vertaald door Harmien Robroch

ISBN 978-90-492-0880-6

ISBN 978-94-023-2498-3 (e-book)

ISBN 978-90-492-1036-6 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Mistake*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagbeeld en -ontwerp: © Will Immink Design

Zetwerk: Mat-Zet, bv

© 2025 M.J. Arlidge en Lisa Hall

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

Er gaan al jaren geruchten dat het spookt in deze bossen. Dat na zonsondergang geschreeuw en gejammer tussen de bomen door echoën; legendes van een dienstmeid die is vermoord door een minnaar; van een knecht die is opgehangen in de oude eik naast de beek waarvan de wortels tot ver onder de waterlijn uitstrekken. De scherpe kreet die de lucht nu doorboort is bloedstollend. Het schrille, aanhoudende gekrijs van een baby.

Het gejammer, hoog en uitzinnig, stijgt op in de richting van de dikke zomerbladeren van de oude eik, voordat het door het geluid van snelstromend water wordt verzwolgen. Het water in de beek staat hoog door de regen van de afgelopen dagen, augustusbuien vol donder en bliksem, dikke regendruppels kletterend op de trottoirs. Er hangt een dichte zwavelwalm boven het water. Nog altijd huilt de baby, haar gezicht is rood, haar knuistjes zwaaien door de lucht, terwijl regen vanaf het bladerdek boven haar op de rottende bladeren, haar gezicht en de deken waar ze onder ligt valt. Niemand komt.

Een uil vliegt op, scheert door de nachtlucht, zijn witte vleugels een elegante waas. Een rat, met dikke snorharen en een

spitse snuit, snuffelt een meter verderop aan de grond voordat hij in de richting van de zak loopt waar de baby in ligt. Met zijn vlijmscherpe tanden hapt, scheurt en trekt het glanzende, dikke beest aan het plastic. De baby krijgt opnieuw, een kreet van angst en paniek die een moeder tot op het bot zou raken, en de rat scheert weg, diep de holle eik in. De heldere nachtlucht is kil en vochtig, ook al luidt het einde van de zomer. De baby haalt haperend adem, haar lijfje schokt. Haar mollige handjes vallen langs zij en de zak rond haar kleine lichaam ritselt, terwijl het vocht van de rottende bladeren door gaten in het plastic sijpelt en de uiteinden van haar slaapzak doorweekt raken. Gejammer gaat over in gedrens, zacht en fluisterend, dwarrelend in de richting van de beek, maar het geluid echoot niet langer door de nachtlucht. Gedrens gaat over in gesnik, en dan wordt het stil.

En nog altijd komt er niemand.

DE ZWANGERSCHAP

Natalie

Natalie spettert koud water in haar gezicht en blijft even stilstaan op het moment dat ze denkt dat ze de deurbel hoort, het vage gerinkel doorboort haar gedachten. Ze pakt een handdoek, dept haar wangen ermee, veegt het water weg en weigert naar haar bleke gelaat in de badkamerspiegel te kijken. Ze is nog steeds misselijk en de dikke wallen onder haar ogen zijn niet te missen. De deurbel gaat opnieuw en even later wordt er driftig aangeklopt. Natalie hangt de handdoek terug en haast zich naar de trap.

Weer wordt er geklopt, hard en snel, Natalie voelt haar oren suizen, haar adem stukt in haar keel. Het klinkt dringend en ze vraagt zich af of het Pete is die zijn sleutels is vergeten. Ze weet zeker dat hij vandaag op locatie is, een nieuw woningbouwproject ergens aan de andere kant van het bos moet controleren, aan de nieuwere kant van West Marsham. Normaal gesproken komt hij overdag niet thuis. Ze rent naar beneden, probeert de onrust in haar maag te negeren en rukt ademloos de voordeur open. 'Eve!'

'Dag, lieverd.' Eve leunt naar voren, geeft haar een zoen op haar wang en loopt door naar de keuken. Natalies blik schiet

naar de klok aan de wand. Het is half een. Haar beste vriendin zou pas om een uur komen. 'Ik heb aangebeld, maar je deed niet open, dus toen heb ik maar geklopt. Je hoorde de bel zeker niet.'

'Sorry, ik was in de badkamer.' Natalie kijkt naar de camerabert die Eve uit een plastic zak haalt en op het aanrecht legt en ruikt de muffe lucht. Ze weet niet of ze dat wel weg krijgt.

'Ik weet het, ik ben vroeg,' Eve grijnst. 'Mijn cliënt van elf uur had afgezegd. En we hebben in geen tijden lekker bijgekletst.'

'Vind je het niet zorgelijk dat je cliënt afzegt?' Natalie begrijpt niet hoe Eve het doet. Zij zou geen rouwtherapeut kunnen zijn, de hele dag luisteren naar het verdriet van anderen.

'Mensen zeggen zo vaak af.' Eve haalt een stokbrood, dure vleeswaren, druiven en een fles rode wijn tevoorschijn.

Natalie denkt aan de quiche in de koelkast die ze als lunch had gepland met wat sla erbij. Misschien kan Pete hem morgen meenemen naar zijn werk.

'Alles goed? Je ziet wat bleekjes.'

'Gewoon moe. Drukke week.'

'Ga zitten, dan regel ik de lunch.' Eve is aan het rommelen alsof ze in haar eigen keuken staat, schuift de kaas samen met het brood in de oven en legt de vleeswaren op een houten plank die Pete in een opwelling in een chique kookwinkel in Bluewater heeft gekocht. Natalie laat zich op een kruk aan het kookeiland zakken.

'Ik heb een fles van die lekkere Chianti meegenomen,' gaat Eve verder, en ze zet twee wijnglazen naast de borden neer. 'Waar we de vorige keer twee flessen van hebben gedronken.'

Natalie blijft even stil, haar handen zweven boven tafel. 'Voor mij niet.'

‘Emily haalt Zadie toch van school? We houden het gewoon bij één fles, ik beloof je dat het niet laat wordt.’

Als Pete, Natalies echtgenoot, op de kinderen past, duren de lunches van de vrouwen regelmatig tot laat op de avond. Natalie maakt er geen gewoonte van – ze gaat veel minder vaak uit dan andere moeders van school – en dus is haar lunch met Eve het enige moment waarop ze wat tijd voor zichzelf heeft. Soms spreken ze in een eettentje in Maidstone af; andere keren, op dagen dat Natalie halve dagen op de afdeling personeelszaken van een landelijke liefdadigheidsinstelling werkt, organiseren ze de lunch om beurten bij elkaar thuis. Een enkele keer gaan ze naar Stratford om bij Westfield te lunchen en zitten ze giehelend in de trein terug omdat ze te veel wijn hebben gedronken. Over het algemeen vindt ze het niet erg als het een latertje wordt. Meestal is zij degene die de wijn al heeft opengetrokken voordat Eve er is.

‘Nee, echt. Ik neem mineraalwater.’ Natalie laat zich van de barkruk glijden, loopt naar de koelkast met Amerikaanse afmetingen en haalt er een fles koud water uit.

‘Is alles wel goed met je?’ Eve fronsst haar wenkbrauwen terwijl ze het eten in de oven controleert.

‘Ja, hoor. Ik heb vandaag gewoon geen zin in wijn, dat is alles.’

Eve wacht tot ze allebei aan het keukeneiland zitten en de camembert dampend voor hen staat, voordat ze iets zegt. ‘Wat is er?’ Ze leunt over het werkblad en pakt Natalies hand vast. ‘Wat is er aan de hand. Is het Pete?’

‘Nee, het is Pete niet. Pete is geweldig. Hij heeft net het contract voor dat grote woningbouwproject aan de andere kant

van het dorp binnengehaald. Je gelooft nooit van wie de ontwikkelingsmaatschappij is.'

'Van wie dan?'

'Vanessa Taylor.'

Eve spert haar ogen wijd open. Net als Natalie heeft ze haar nog nooit ontmoet, maar weet ze precies wie Vanessa is. 'Díé Vanessa Taylor? Als in: Petes ex, Vanessa Taylor?'

'Een en dezelfde.' Natalie had dezelfde reactie gehad toen Pete het haar hoofdschuddend vertelde.

'Wat is de wereld toch klein,' had hij gezegd. 'Ik kon het niet geloven toen ik haar naam in mijn inbox zag verschijnen, maar goed, het moest er een keer van komen. Het verbaast me dat ik haar niet eerder tegen het lijf ben gelopen. Volgens mij is ze nooit uit West Marsham vertrokken.'

Natalie had geknikt en verrast gemompeld, maar Pete had haar schrik opgemerkt.

'Je maakt je toch geen zorgen, hè? God, het was jaren geleden dat we met elkaar uitgingen, we waren nog kinderen.' Hij had haar naar zich toe getrokken en zijn kin op haar hoofd gelegd. 'Ze is nu vast moddervet en rimpelig, en trouwens, ik heb alleen maar oog voor jou.'

Natalie had gelachen, wist dat het dwaas van haar was. Dit was per slot van rekening Pete. En Pete was zo trouw als een labrador.

'Nou ja, als het Pete niet is, wat is er dan?' vraagt Eve. 'Je bent jezelf niet en dat komt niet alleen door vermoeidheid. En mineraalwater? Je neemt altijd een glas rode wijn, wat voor dag je ook hebt.'

Natalie is even stil, trekt haar hand uit die van Eve en neemt

een slok water. Ondanks de bubbels smaakt het flauw en aards, en haar maag begint weer op te spelen.

‘Natalie? Kom op. Ik ken je al zestien jaar, ik weet wanneer er iets is. Ik heb alle babyvaccinatiezorgen en hypotheekproblemen met je meegemaakt.’ Eve zwijgt even en er speelt een glimlach rond haar lippen. ‘Ik was er zelfs bij toen dat mens je wenkbrauwen zo erg had geplukt dat we dachten dat het weer 1997 was.’

Normaal gesproken zou Natalie moeten gieren van het lachen (ondanks het feit dat de wenkbrauwenkwastie echt een héél pijnlijke herinnering is), maar als ze Eve aankijkt, probeert ze uit alle macht niet met haar ogen te knipperen uit angst dat er een dikke traan over haar wang rolt. ‘Ik ben zwanger.’

‘Zwanger?’ Eve kijkt haar met grote ogen aan en slaat haar handen voor haar mond. ‘O, Nat, wat een fantastisch nieuws. Hoever ben je al?’

‘Negen weken.’ Ze denkt weer aan het koude porselein tegen haar wang toen ze vanmorgen moest overgeven na haar kop thee, en ze slikt moeizaam.

‘Mag je die kaas dan wel hebben? Volgens mij kan het geen kwaad als hij goed verhit is.’ Eve fronsht haar wenkbrauwen. ‘Wat zei Pete toen je het hem vertelde? Had je een Instagram-waardige babyoutfit klaargelegd? Of had je Zadie in een GROTE ZUS-T-shirt gehesen? Zijn er mensen die dat echt doen?’ Als Natalie geen antwoord geeft, neemt Eve een slok wijn. ‘Wacht. Wat zei Pete nou toen je het hem vertelde? Dit is toch goed nieuws?’

Natalie haalt haar schouders even op en pakt het servet dat

Eve heeft klaargelegd. Was het maar een papieren servetje, zodat ze het kon verscheuren en de zenuwen in haar lijf kwijt kon raken, maar het is van stof, dus vouwt ze het steeds opnieuw op. 'Ik heb het hem nog niet verteld.'

'Wat? Waarom niet?' Voorzichtig trekt Eve het servet weg en ze pakt Natalies handen weer vast. 'Jullie hebben een ijzersterke relatie, walgelijk gewoon, als je het mij vraagt. En jullie hebben al twee prachtige kinderen... een derde is de kers op de taart.'

'Zo simpel is het niet,' zegt Natalie. 'Zadie is acht – over een paar jaar gaat ze naar de middelbare school. Emily staat op het punt om te gaan studeren. Ik weet niet of dit het juiste moment is.'

'Het juiste moment? Dat zei je ook toen je zwanger was van Zadie. En je hebt het vast ook over Emily gezegd.'

Natalie huivert even. Ze kan zich nog heel goed de dag herinneren waarop ze zich opsloot in de badkamer van het flatje die ze met twee anderen deelde. Haar hart ging tekeer op het moment dat twee roze lijntjes angstaanjagend duidelijk zichtbaar werden en de komst van Emily een feit was. Ze was met het laatste jaar van haar studie bezig, had net als Pete nog maar een paar maanden te gaan tot haar laatste examens. Pete was verrukt geweest, Natalies ouders niet. Die waren zelfs zó niet-verrukt geweest dat Natalie ze sindsdien amper heeft gesproken. Emily heeft hen maar één keer ontmoet. Niet dat Natalie daar erg van ondersteboven is. Door het opgroeien met een dominante vader en een moeder die het leven alleen aankon door zichzelf te drogeren en van de ene denkbeeldige crisis naar de andere slingerde, was Natalie bijna opgelucht toen

ze het contact met haar verbraken. Opgelucht dat ze Emily niet zou hoeven te behoeden voor de ellende die zij vroeger had meegemaakt.

Met Zadio was het iets gemakkelijker geweest. Natalie en Eve waren inmiddels al bijna acht jaar vriendinnen – hartsvriendinnen. Eves ouders waren overleden toen Eve in de twintig was, en dus begreep ze dat onvaste gevoel dat Natalie had als ze aan haar moeder dacht, en ze hadden geen van beide broers of zussen. Toen Natalie Eve had verteld dat ze zwanger was van Zadio, had Eve de leegte opgevuld die Natalies moeder had achtergelaten, ze was haar steun en toeverlaat geweest en hun band was van vriendschappelijk uitgegroeid tot niet zozeer moederlijk, als wel zusterlijk.

‘Eve, volgende maand word ik veertig. Het is alweer acht jaar geleden dat ik te maken had met zwangerschapscontroles, vieze luiers en slapeloze nachten. Ik weet niet of ik dat wel aankan.’

‘Maar dat duurt toch niet eeuwig?’ Eve glimlacht vriendelijk naar Natalie, terwijl ze een stuk brood in de kaas doopt. ‘Moet je Zadio nu eens zien – een rasechte komiek, vind je niet? We liggen voortdurend in een deuk om haar. En Emily. Wat zul jij trots op haar zijn nu ze aan een nieuwe fase in haar leven begint. De wereld ligt aan haar voeten.’

‘Precies. Hoe zullen zij reageren op een nieuwe baby in huis? Op het feit dat ze de aandacht van mij en Pete moeten delen? Stel dat Emily denkt dat ik haar vervang?’ Natalie slaakt een zucht en duwt haar bord van zich af. Er zit haar iets dwars wat haar eetlust bederft, en dat heeft niets te maken met het klompje cellen in haar buik. ‘Ik weet het gewoon niet, Eve. Ik weet niet of ik het allemaal opnieuw kan doorstaan.’

Eve schenkt zichzelf nog eens bij, ook al kan Natalie zich niet herinneren dat ze haar eerste glas heeft leeggedronken. 'Je denkt er toch niet over om...'

Natalie knippert, haar ogen prikken. 'Ik weet het niet, Eve. Ik weet niet wat ik moet doen. Aan de ene kant vind ik het idee van een baby geweldig. Maar aan de andere kant... Ik vind mijn leven fijn zoals het nu is. Om terug te gaan naar het begin lijkt me... Ik weet het niet. Deels denk ik dat het...' Natalie slikt, de woorden zijn scherp en hoekig in haar keel. '... dat het gewoon gemakkelijker zou zijn om het... te laten weghalen.'

'Natalie, er is niets gemakkelijks aan een abortus.'

'Dat bedoel ik ook niet letterlijk,' reageert Natalie snel. 'Ik bedoel alleen... dat een baby een enorme verandering is. Ik moet zeker weten dat het de juiste beslissing is. En dagelijks zijn er miljoenen vrouwen die voor abortus kiezen...'

'Dat betekent niet dat het een gemakkelijke uitweg is.' Eves toon is scherp. Haar ogen schitteren en Natalie beseft dat ze op het punt staat om in huilen uit te barsten. 'Vrouwen die een abortus ondergaan ervaren enorme gevolgen. Het is niet zomaar een kwestie van het laten weghalen en er nooit meer aan denken.'

'Eve? Zo bedoelde ik het niet.' De sfeer is veranderd en Natalie begrijpt het niet goed. 'En ik wil je niet overstuur maken. Ik wil alleen... Ik weet het niet, ik ben helemaal in de war.' Eve snift en er rolt een traan over haar wang. 'O Eve, huil alsjeblieft niet.'

'Sorry. Ik weet dat dit een moeilijke periode voor je is en ik...' Eve hikt als er een snik aan haar keel ontsnapt.

'Wat is er?' vraagt Natalie teder, en ze pakt Eves handen vast. 'Je kunt het me vertellen.'

‘Oké.’ Eve haalt trillerig adem en knikt. ‘Oké. Sorry, dit is zo moeilijk.’ Ze is even stil, probeert zich zichtbaar te vermannen. ‘Je weet dat ik geen kinderen kan krijgen.’ Ze flapt het eruit, maar Natalie weet hoezeer die woorden Eve pijn doen. ‘Ik heb je nooit verteld waarom dat is.’ Het is even stil en Natalie voelt haar adem in haar keel stokken. Dan gaat Eve met hese stem verder, alsof ze de woorden uit haar mond moet persen. ‘O god. Ik heb hier in geen jaren over gesproken. Ik heb een abortus gehad.’

‘O, Eve.’

‘Het was jaren geleden, in de jaren negentig. Ik was zeven-tien. Ik had geen relatie met de vader – het was een dronken vluggertje, maar het was sowieso niet het juiste moment voor mij. Ik zat op school, werkte parttime bij Zara, feestte elke avond. Ik zou een waardeloze moeder zijn geweest. Maar er ging iets niet goed, ik kreeg een infectie en daardoor ben ik onvruchtbaar.’ Eve neemt een grote slok wijn en knippert met haar ogen. ‘Ik heb dat besluit destijds niet luchtig genomen, maar tegelijkertijd dacht ik wel dat ik altijd nog een kind zou kunnen krijgen.’

‘Jouw situatie was heel anders,’ zegt Natalie. ‘Je had niet echt veel keus.’

‘Jawel,’ reageert Eve verbitterd. ‘Ik had het kind kunnen krijgen. Dan zou ik nu waarschijnlijk getrouwd zijn, meer kinderen hebben gekregen. Maar als je een man eenmaal vertelt dat je hem geen kinderen kunt geven, ben je al snel geen huwelijkskandidaat meer. Het was de ergste fout die ik ooit heb gemaakt, en nu is het te laat – ik denk niet dat ik ooit zal trouwen. Ik ben verdomme vijfenveertig.’

Natalie had geen idee. Ze kent Eve al vanaf het moment dat ze weer aan het werk ging, toen Emily bijna twee was. Ze kreeg een bureau naast dat van Eve toegewezen – voordat Eve tot de ontdekking kwam dat een PZ-functie bij een liefdadigheidsinstelling niet haar droombaan was en ze een opleiding tot rouwtherapeut ging volgen. Hoewel Eve door de jaren heen verschillende relaties heeft gehad, was Natalie in de veronderstelling dat dit Eves keus was. Ze dacht dat Eve hield van haar ondernemende single leven waarin de drank rijkelijk vloeide.

‘Sorry.’ Eve droogt haar ogen met haar servet. ‘Ik zeg niet dat ik een vreselijk leven heb, want dat is niet zo. Maar wat ik wil zeggen...’ Ze leunt naar voren en kijkt Natalie diep in de ogen. ‘Wat ik wil zeggen is dat ik nog elke dag spijt heb van die beslissing. Elke dag denk ik aan de baby en dan vraag ik me af hoe het leven eruit zou hebben gezien. Wat zou hij doen? Wat voor relatie zouden we hebben? Dan kijk ik naar jou en Emily en vraag ik me dat af.’

‘Het spijt me, Eve. Ik had geen idee.’ Natalie voelt een zware druk op haar schouders. Niet zozeer een last, maar het gewicht van alle keren dat ze Eve heeft gevraagd om op de kinderen te passen, zonder dat ze wist dat Eve verlangde naar haar eigen verloren kind.

Eve snift, tikt dan even kordaat op haar wangen en glimlacht, al is het wat trillerig. ‘Genoeg. Genoeg. Ik ben dolblij voor je en wil alleen dat je heel zeker bent van je besluit, wat het dan ook is. Je weet dat ik je hoe dan ook steun.’

‘Dat weet ik.’ Natalie steekt haar arm uit en geeft Eve een kneepje in haar hand. ‘Sorry dat ik jou hier mee lastigval tijdens de lunch.’

‘Doe niet zo raar, daar zijn we vriendinnen voor. Zeg, ben je al bij de huisarts geweest?’

Natalie knikt. ‘Twee weken geleden, nadat ik de thuistest had gedaan.’ De huisarts – een man van achter in de zestig die voor haar gevoel al sinds mensenheugenis in de praktijk zit – had haar gehaast gefeliciteerd, zonder eventuele opties met haar te bespreken.

‘Wauw. Weet je het al twee weken?’

De geur van het brood dringt tot Natalies neus door en ze kreunt inwendig. Haar misselijkheid is weggeëbd, en nu vergaat ze van de honger. Ze smeert een dikke laag gezouten boter op een homp warm brood en neemt een grote hap, waarna ze verwoed kauwt en dan pas antwoordt. ‘Ik wilde alles eerst voor mezelf op een rijtje zetten voordat ik het Pete vertelde. Ik moet het hem binnenkort zeggen, want ik heb over twee weken een termijnecho.’

‘Je hoeft het Pete nog niet te vertellen als je daar niet aan toe bent.’

‘Eve...’

‘Ik ga wel met je mee.’ Eve trekt haar wenkbrauwen op. ‘Als je het Pete nog niet wilt vertellen, ga ik wel mee naar de termijn-echo. Dan heb je wat meer tijd om te besluiten wat je wilt en wat de beste manier is om het hem te vertellen.’

‘Zou je dat willen doen?’

‘Natuurlijk.’ Eve heft het glas en wacht tot Natalie met haar waterglas tegen het hare klinkt. ‘Waar zijn we anders vriendinnen voor?’

Zadie ligt in bed, ze is in bad geweest en Natalie heeft haar een verhaaltje voorgelezen, en Emily is met haar vriend Jake uit.

Pete appt Natalie dat hij laat thuiskomt, en ze weerstaat de neiging om op de bank in te storten. Ze is vanmiddag geschrokken van Eves reactie op het nieuws van haar zwangerschap en moet steeds denken aan de blik op het gezicht van haar vriendin toen die haar vertelde hoeveel spijt ze heeft van haar abortus.

Ondanks de vermoeidheid die Natalie tot in haar botten voelt, loopt ze naar boven en blijft op de overloop onder de vlizotrap staan. Ze luistert of Zadie al slaapt, en als ze er zeker van is dat alles rustig is, maakt ze zachtjes het luik open, trekt de trap omlaag en klimt naar de grote, tochtige zolder. Ze doet het licht aan en schuifelt over de stoffige plankenvloer naar de dozen tegen de muur, trekt er een naar zich toe, doet het deksel open en laat een vinger over de inhoud glijden. Een oude echofoto uit 2005. Van Emily. Het was de eerste keer dat zij en Pete het wondertje zagen dat ze samen per ongeluk hadden gecreëerd. Met een glimlach legt ze hem terug in de doos voordat ze er dieper in duikt en iets anders tevoorschijn haalt. Piepkleine, roze, gebreide sokjes. Die had Petes moeder vanuit Australië opgestuurd toen ze hoorde dat het een meisje zou worden. Natalie had bij het cadeautje moeten huilen omdat haar eigen moeder haar telefoontjes niet meer aannam. Een ziekenhuisbandje. Zó klein dat het net rond Natalies duim past. *Zadie Esther Maxwell, geb. 03/10/2014*. Zadies ziekenhuisbandje. Ze was piepklein geweest, nog geen drieduizend gram. Ze hadden haar de tweede naam Esther gegeven, naar Petes moeder. Natalie legt haar hand tegen haar buik en ademt de muffe lucht van de zolder in. Ze twijfelt aan alles. Ze duwt de kleine babysokjes in de zak van haar joggingbroek en loopt de trap af. Morgen, denkt ze als ze op de overloop staat. Morgen vertel ik het Pete.

Pete

Pete is laat, ook al is hij tijdig van de bouwplaats vertrokken en had hij Natalie beloofd dat hij op tijd thuis zou zijn. Hij had naar dat nieuwe chique Italiaanse restaurant aan de andere kant van het dorp gewild, maar zij wilde naar hun gebruikelijke tentje, ondanks het feit dat ze alles op het menu al hebben geproefd en zij en Eve er vaak lunchen. Natalie krijgt vanavond haar zin, wat Pete niets verbaast, ook al is hun oude tentje voor hem verder vanaf zijn werk.

Toch is Pete opgewekt. Natalie belde hem met het voorstel om uit eten te gaan, ze zei dat ze hem iets moest vertellen, en hij heeft zo'n vermoeden dat het te maken heeft met de promotie waar ze het eerder over heeft gehad. Als ze die krijgt, betekent het dat ze genoeg geld hebben om Emily's eerste jaar aan de universiteit te bekostigen zonder hun spaargeld aan te hoeven spreken. Hij moet haar ook iets vertellen, en als hij uit de auto stapt, klopt hij even op zijn jaszak om te voelen of de envelop daar nog zit.

‘Sorry dat ik laat ben.’

Natalie draait een klein beetje weg, biedt Pete haar wang aan als hij bij de tafel komt staan en zich bukt om haar te kussen.

‘Ik werd opgehouden.’

‘Natuurlijk.’ Natalie rolt met haar ogen, maar haar toon is goedmoedig, wat Pete als een teken ziet dat ze waarschijnlijk goed nieuws voor hem heeft. Ze glimlacht als hij tegenover haar gaat zitten, maar ziet er bleek en vermoeid uit, en Pete is even bezorgd. Hij weet dat hij lange dagen maakt vanwege het nieuwe project, maar zijn werk begint eindelijk zijn vruchten af te werpen. Natalie werkt en zorgt in haar eentje voor de kinderen, en hij weet dat ze het moeilijk heeft met de gedachte dat Emily na haar eindexamen gaat studeren. Een maand geleden kwam hij ’s avonds laat thuis en toen lag ze met een paar van Emily’s babysokjes in haar hand te slapen. ‘Ik heb vast voor je besteld,’ zegt ze. ‘Ik had zo’n honger.’

‘Nou ja, ik ben er nu,’ zegt hij, ‘en ik heb iets voor je.’ Pete haalt de smalle envelop tevoorschijn. Hij kan niet wachten om haar gezicht te zien als ze hem openmaakt. ‘Dat is de reden dat ik laat was.’

Natalie neemt de envelop met een nieuwsgierige glimlach aan en haalt het kartonnen mapje eruit. ‘Pete...’ Ze spert haar ogen wijd open en haar hand vliegt naar haar mond.

Er gaat een rilling van plezier door Pete heen. Hij wist wel dat ze enthousiast zou zijn. ‘Vier tickets naar Australië,’ zegt hij met een grote grijns. Hij heeft jaren op dit moment gewacht, al sinds zijn ouders besloten om terug te gaan naar New South Wales waar zijn moeder vandaan komt, toen hij net ging studeren. Pete is in West Marsham opgegroeid met verhalen over barbecueën op het strand, de beste golven voor het surfen en snoeihete zomerdagen, maar toen zijn ouders hun besluit aankondigden, was hij net tot zijn droomuniversiteit toegelaten.

Hij had de moeilijke beslissing genomen om achter te blijven terwijl zijn ouders en broertje hun spullen pakten en hun levens naar de andere kant van de wereld verhuisden. 'Ik ben na mijn werk naar het reisbureau gegaan en heb direct geboekt. Ik weet dat ik het ook online had kunnen doen, maar het is toch net even wat specialer om de winkel binnen te gaan en bij een echt mens te boeken, vind je niet?'

'Voor wanneer zijn deze?' Natalie brengt haar blik omhoog, voordat ze weer naar de tickets kijkt.

'Kerstmis. Nou ja, 17 december. Het leek me leuk om drie weken te gaan. We kunnen bij papa en mama logeren, tijd met de rest van de familie doorbrengen. De meiden kunnen eindelijk de kinderen van mijn broertje ontmoeten. Dan missen ze weliswaar de eerste week van school, maar Emily heeft toch geen verplichte lessen meer, alleen examenvoorbereiding en ik kan zo lang vrij krijgen. De bouwplaats is tot begin januari gesloten. De meiden zullen het geweldig vinden. Het is maar een klein plaatsje, maar papa en mama wonen op tien minuten wandelen van het strand, er is een natuurreserveaat in de buurt en als we naar de stad willen, dan ligt Newcastle maar twintig kilometer verderop. En dan heb ik dit ook nog...' Pete is op dreef en haalt een tweede envelop uit zijn jaszak. Hier is hij pas echt enthousiast over.

'Wat is dit?'

'Een stuk grond.' Pete vouwt het papier dat hij heeft uitgeprint open en strijkt het glad zodat Natalie het kan lezen. 'Het ligt op ongeveer tien minuten rijden van mijn ouders – verder landinwaarts, maar nog steeds dicht bij zee.' Petes ouders wonen in het plaatsje Fern Bay in New South Wales, waar zijn

moeder is opgegroeid, twee straten van de oceaan. Pete heeft altijd het gevoel gehad dat hij voor een deel in Australië thuis hoort, ondanks het feit dat hij er als kind maar één keer is geweest. Die vakantie had hij met zijn neven en nichten vooral in zee gespeeld of naar insecten gezocht die al dan niet giftig waren, terwijl de hitte op zijn hoofd brandde en zijn moeder naar hem riep dat hij een pet op moest doen. Zulke hitte heeft hij sindsdien nooit meer gevoeld – een stoffige, droge warmte die tot diep in zijn longen doordrong. ‘Er staat nog een oud huis op, maar papa heeft wat onderzoek gedaan en er is een vergunning om het te slopen en er een nieuwe woning te bouwen.’ Pete kan zijn opwinding nauwelijks inhouden. ‘Stel je eens voor, Nat, we zouden het eindelijk kunnen doen. We zouden de droom kunnen waarmaken. Ik zou een huis kunnen bouwen waar we kunnen gaan wonen als de meisjes volwassen zijn. Als we verstandig zijn, houden we ons huis aan, bouwen daar, en dan verdelen we onze tijd tussen Australië en hier, zoals we altijd zeiden.’

‘Zoals jij altijd zei,’ zegt Natalie stilletjes. De glimlach is al lang van haar gezicht verdwenen.

De ober zet hun eten voor hen neer – spaghetti aglio e olio voor Natalie, een pittige pizza met peperoni voor Pete – maar Pete heeft geen trek meer. ‘Ik dacht dat jij dat ook wilde?’ Er schiet iets door hem heen wat sterker is dan ergernis, maar net geen woede. ‘Laten we met Kerstmis gewoon naar papa en mama gaan – je weet dat mama niet meer de oude is sinds die val in februari. Dan kunnen we het stuk grond bekijken en wie weet hoe je er dan over denkt. We hoeven niet nu meteen te beslissen.’ Maar Pete weet dat zijn vader bereid is om voor hen